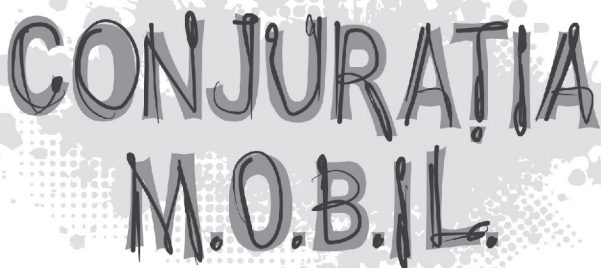

CĂLIN TORSAN

CONJURAȚIA
M.O.B.I.L.

Cu ilustrații de Ana Munteanu

POLIROM
2024

Atunci nu-i răspunsese. Sau o făcuse evaziv, vorbind încâlcit și fără convingere, tocmai ca să nu fie ușor înțeleasă. Dar ceva o îndemna în acel loc, iar astăzi urma să-i dezvăluie și lui ce anume. Abia aștepta să-l audă iarăși comentând, ca să-l poată imita în ce spusese el la o întâlnire dinainte:

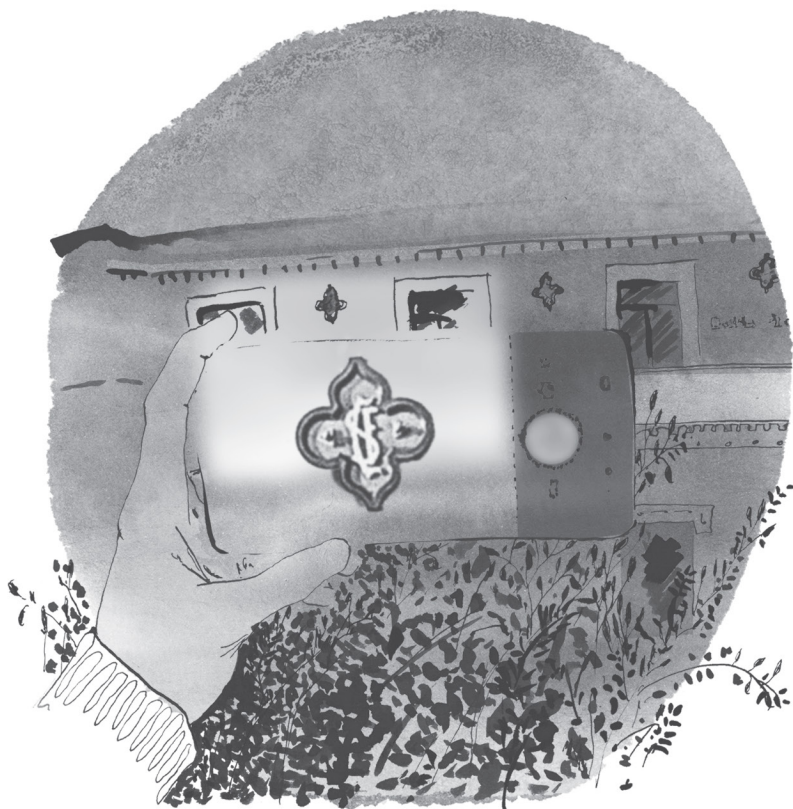
— Uite, aici voi învăța după școală. E visul meu. Mișu, dacă faci liceul ăsta, vei înțelege mai bine ce-i viața. Însă ambiția mea e alta: vreau să ajung o scriitoare cunoscută, mai bine cotate decât unchiul meu. Îmi doresc asta cu adevărat!

Așa i-ar fi oferit explicația că simpla apropiere de Colegiul Național „Școala Centrală“, acolo unde limba franceză își prinsese rădăcini printre elevi, o făcea să se simtă înaintând deja pe drumul ales. Deocamdată cu primii pași, așa cum începe fiecare călătorie. De aia se simțea bine în parcul ăla, despre care n-ar fi putut spune, într-adevăr, că e nemaipomenit.

El îi dezvăluise visul lui de-a face facultatea de Economie și de-a ajunge ministru. Era rândul Ilenei să vorbească despre viitor. Dar cui? Băiatul nu apăruse la întâlnire și nici nu părea că are de gând. Degeaba îi trimisese mesaje și-i telefonase: Mișu avea mobilul închis. Culmea, când plecase de-acasă, ea îi scrisese că pornește spre el, iar Mișu îi răspunsese „OK“ și-i trimisese un emoji.

Trecuseră douăzeci de minute de la ora stabilită, n-avea niciun rost să mai aștepte. Înainte de-a pleca, Ileana îl mai sună o dată. Însă... abonatul avea telefonul închis sau nu se afla în aria de acoperire. Plecă dezamăgită spre casă, nu înainte de-a se pierde pe străzi și-a merge să se lipească de gardul colegiului, doar ca să admire clădirea cu ornamente turcoaz. Citise de-atâta ori numele eroinelor de pe fațadă, visând să calce pe urmele acelor femei de ispravă: Domnița Bălașa, fiica domnitorului Constantin Brâncoveanu; Carmen Sylva, numele cu care își semnase

scrierile regina Elisabeta; Elena Cuza, născută în familia Rosetti, soția domnitorului Alexandru Ioan Cuza; Doamna Chiajna, adică nepoata lui Ștefan cel Mare; Elena Rareș, soția domnului Moldovei, Petru Rareș.

Ileana se și vedea în curtea liceului, împreună cu viitoarele ei prietene și colege, dezbătând cu emoție lucruri ținând de literatura română. Plănuind să scoată o revistă bilingvă, româno-franceză. Uită de ea preț de câteva minute, până când mâinile cu care se prinsese de barele reci ale gardului vopsit în verde i se învinețiră. Afară se lăsase răcoarea. Se zgribuli, scoțându-și haina de ploaie din rucsac. Ceva căzu pe jos. Era biletul pregătit pentru Mișu, cu una dintre poeziile ei cele mai bune. I-ar fi plăcut să i-o citească în parc, ca s-o cunoască mai bine. Dar acum puse hârtia la locul ei, îndepărtându-se cu pași mici. Ridică gulerul hainei de ploaie ca să se ferească de vânt.

Când ajunse acasă, maică-sa se plânsese că nu apucase să-i prăjească șnițele:

— Păi nu-i nici șapte, Ileana! Uite, e șapte fără zece. Scuză-mă, dar ai zis că vii abia pe la opt, opt și-un pic. M-am gândit că-i mai bine să le mănânci calde, dar ți le fac chiar acum. Până

te speli pe mâini și te-aranjezi puțin, sunt gata făcute!

— Nu chiar acum, mamă, n-am chef să mănânc imediat. Te rog... Mai încolo. Acum e prea devreme pentru cină.

Ileana se-așezase pe lada din hol, în care ai ei strângeau tot felul de nimicuri casnice și unde obișnuiau să se descalțe. Încerca să-și dezlege nodul de la șiretul bocancului drept, dar parcă îl încâlcise mai rău. Când reuși, aruncă încălțările lângă ușa de la intrare, ducându-se drept în camera ei. Se trânti supărată pe pat, apoi își puse la combină niște muzică și dădu mai tare în boxe.

Explicația și scuzele lui Mișu au sosit târziu. Sau „prea târziu“, cum avea să-i bată obrazul Ileana. Nici măcar n-a fost o dezvinovățire sinceră. Dar cum i-ar fi putut spune Ilenei că-și scăpase telefonul în closet chiar înainte de-a pleca la întâlnire? Asta era dileala lui, să-și ia mobilul la baie. Fetei nu i-ar fi dezvăluit adevărul, așa că inventase o poveste încâlcită din care ea nu pricepuse nimic. Oricum, Mișu insistase destul până să primească un semn de la ea, fiindcă o sunase și-i scrisese de pe telefonul maică-sii, atunci când ai lui se întorseseră de la un spectacol de balet. Iar Ileana nu recunoscuse numărul.